

Мария Илиева

Обричам се

Старата лодка плува в морето
по следите на моите сънища.
Шепне нощта откровение,
скрива зад тъмните клони
очите ти, мене потърсили.
А млада луната огрява лицето ти.
До брега полека доплавам –
на дните ми бледите стъпки
да търся
в невъзможни и зрими посоки.
По белият пясък пристъпвам,
откривам следите на медузи
издълбани черупки и миди,
които в сърцето
до болка се връзват.
В сърцето,
дълбоко
в кръвта ми –
вулкани изригват
и спомени диплят
във нежна прегръдка
с вълните.
Кръговрат...
Море,
приюти ме във миг на обреченост...
Защото, навън
с пясъчни пръсти
брулят ме сините нощи...
И смирена
нощта
ме завива с тъгата си.
А някъде другаде,
в мене дълбоко
копнее вълни,
като морска русалка
уморена душата ми.
Достигам до предела –
вълноломът,
където се разбиват ветровете.
Същността ми,
по брега на тихото мълчание

стъпва с разранени пръсти...
Във теб обричам се закотвена да
бъда –
лодка
в заслона топъл на дланта ти.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10094>]